

ת"פ 34111/12/15 - מדינת ישראל נגד הוסמא אלחבאנין (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 34111-12-15 מדינת ישראל נ' אלחבאנין (עציר)
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י בא-כוחה עו"ד נמרוד שחל
נגד
הנאשם
הוסמא אלחבאנין (עציר) - בעצמו
ע"י בא-כוחו עו"ד כאמל אלזיאדנה

נוכחים:

מתורגמנית ביהמ"ש לשפה הערבית - גב' רואן פואז

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין

הנאשם הורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין.

על-פי המתואר בכתב האישום המתוקן ביום 4.12.15 עובר לשעה 20:00, בשכונה 14 בסמוך לבית 56 ברהט, פגש הנאשם את א ט (להלן: "המתלונן") ואמר לו: "**בוא אני רוצה להגיד לך משהו**". במעמד זה וללא שהיתה הידברות נוספת פצע הנאשם את המתלונן בכך שדקר אותו בירך, באוזנו ובפניו באמצעות חפץ חד. בעקבות מעשים אלו נגרמו למתלונן חבלות בדמות חתך בירך באורך 4 ס"מ אשר בגינו נזקק לתפרים, פצע באוזנו השמאלית ושריטה בלחיו.

במסגרת הסדר הטיעון בו הודה הנאשם הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש ובטרם טענו ביחס לכך נשלח הנאשם לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן:

מתסקיר שירות המבחן עולה כי עסקין בנאשם בן 18.5, רווק אשר בטרם מעצרו התגורר עם הוריו ברהט ועבד עם

עמוד 1

דודו בעבודות עפר במשך כחודשיים. הנאשם מסר כי למד 9 שנות לימוד כאשר בשנים אלו תפקד באופן תקין. עוד מסר כי מאז היותו בן 10 נהג לעבוד ברעיית כבשים על מנת לסייע בפרנסת המשפחה. הלה ציין כי הוא מעוניין להתנדב לשירות בצה"ל וכי אביו פועל לקדם זאת.

באשר למשפחת מוצאו- המדובר במשפחה המונה זוג הורים ועשרה ילדים בגילי 10-23 שנים כאשר הנאשם הנו הרביע בסגר הלידה. הוריו מתקיימים מקצבאות המל"ל ומתקשים בכלכלת המשפחה. הנאשם מסר כי אביו ריצה עונש מאסר בשל אלימות כלפי אמו. הנאשם ציין כי דודו, אחיו של אביו, מהווה עבורו דמות משמעותית בחייו ומעניק לו ליווי בזמנים בהם אביו נעדר. הנאשם שלל שימוש בחומרים ממכרים ומשני תודעה.

באשר למערכת היחסים של הנאשם עם המתלון - הנאשם מסר כי הם קרובי משפחה וכי עובר למעצר התגלע סכסוך בין המשפחות על כך שהמתלון נהג לקחת את אחיו הצעיר למפגשים חברתיים עם אוכלוסייה שולית אשר השפיעה עליו באופן שלילי.

המתלון בשיחה עם שירות המבחן ציין אף הוא את הקרבה המשפחתית וציין כי עובר לאירוע השניים היו בקשר יומיומי. המתלון שלל סכסוך בין המשפחות. הלה ציין כי אינו חושש מהנאשם וכי אינו חש כעס כלפיו. שירות המבחן התרשם כי המתלון נוטה לגונן על הנאשם ומתקשה להסביר את הקונפליקט שקדם למעשים נשוא כתב האישום. שירות המבחן מציין כי אביו של המתלון מסר בשיחה טלפונית כי נערכה סולחה בין המשפחות וכי אין עוד רגשות טינה בין המשפחות.

הנאשם בהתייחסו למעשיו הודה במעשים ומסר כי הוא מבין שהתנהלותו הייתה מוטעית. הלה ציין כי במידה ויקלע בעתיד לסיטואציה דומה יפעל באופן שונה וייעזר בגורמים אחרים לפתור את הקונפליקט.

שירות המבחן התרשם כי המעצר הממושך וניהול ההליך הפלילי מהווים עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות. לצד האמור, להתרשמותם הנאשם מתקשה להבין באופן עמוק את המניעים שהובילו לביצוע מעשיו וכך גם מתקשה לבחון את התנהלותו במצבי כעס. שירות המבחן מציין כי הנאשם נמצא בשלב גיבוש זהותו העצמית וכי להתרשמותם הנו בעל נטייה להתנהגות ילדותית ואימפולסיבית.

בסופם של הדברים, ולאחר בחינה של גורמי הסיכון מחד וגורמי הסיכוי לשיקום מאידך - שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית כאשר לעניין העונש סבור שיש מקום לענישה מוחשית בגדרה יילקחו בחשבון גילו הצעיר ומעצרו הממושך.

טיעוני הצדדים:

בא-כוח המאשימה בטיעוני הכתובים לעונש הפנה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם בשים לב לשימוש בחפץ חד ולתוצאות מעשיו שהצריכו טיפול רפואי בכללו תפרים. לדבריו, מעשים אלו מלמדים העדר סובלנות וקושי בריסון עצמי. בהתאם לתיקון 113, ציין את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, בכלל - פגיעה בביטחון האישי של המתלון ובשלום גופו. הלה עתר למתחם ענישה הנע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל. בגדרי המתחם ביקש ליתן הדעת לשיקולי

הרתעת היחיד והרבים כאחד. כמו כן, ובשים לב לכך שבתיק זה לא מתקיימים שיקולי שיקום, עתר להטלת עונש מאסר בגדרי המתחם לצד ענישה נלווית.

בא-כוח הנאשם ביקש תחילה להעיד להגנת הנאשם את המתלונן. הלה בעדותו בבית המשפט מסר כי הוא פתר את הסכסוך עם הנאשם וכי הם עדין חברים. כמו כן, ציין כי הוא מעוניין שהנאשם ישתחרר מהכלא. לשאלת בית משפט הכיצד "חבר" מתנהג באופן אלים כפי המתואר השיב כי "זה קורה", לא פירט את הרקע למעשים ומסר כי הוא סולח לנאשם.

בא-כוח הנאשם בטיעוניו לעונש הפנה לכך שהנאשם בן 18, ללא עבר פלילי. למעשה המדובר במעידה ראשונה של הנאשם בחייו. כמו כן, הלה הפנה לתסקיר ממנו עולה כי לנאשם נסיבות חיים לא פשוטות בכללן, גילויי אלימות של אביו כלפי אמו וכן מצב כלכלי קשה. בא-כוח הנאשם ציין כי הרקע למעשים הינו המריבה בין המתלונן לאחיו של הנאשם. הלה ציין כי בין המשפחות נערכו סולחה וכי כפי שהעיד המתלונן בבית המשפט האחרון אינו חושש מפניו של הנאשם ואף מעוניין בשחרורו. נוכח גילו הצעיר, העדר עבר פלילי, החרטה על המעשים האוטנטית, התסקיר החיובי - עתר שלא למצות את הדין עם הנאשם.

הנאשם ביקש להוסיף על דברי בא-כוחו והביע חרטה על מעשיו. זה ציין כי נערכה סולחה וכי לא ישוב על מעשיו. עוד מסרכי לאחר השחרור ממאסר מעוניין בקשר עם המתלונן וכי ברצונו לשוב לעבוד עם דודו בעבודות עפר.

דין והכרעה:

על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירות הפגיעה פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על כבודו, שלמות גופו וביטחונו האישי של המתלונן. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות האלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות על ידי ענישה הולמת בעבירה. על מדיניות הענישה שיש לנקוט בעבירות שבהן נעשה שימוש בחפץ חד אפנה לע"פ 8113/12 **מחלב נ' מ"י** (4.8.13):

"מקרה זה מצטרף לרשימה ארוכה של אירועים, שבהם נעשה שימוש בסכין או בכלי משחית אחרים, לשם פתרון סכסוכים ומחלוקות, כאשר, לעיתים קרובות, תוצאות המעשים הן קשות ביותר. על חומרתה של תופעה זו, אשר פשתה במקומותינו והיא, לדאבון הלב, הולכת ומתרחבת, ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה קשה ומחמירה, עמד בית משפט זה בשורה ארוכה של פסקי דין".

עוד ר' בעניין זה ע"פ 2169/10 **מדינת ישראל נ' מארי** (12.5.11):

"אכן, כפי שציין בית המשפט המחוזי "ניתן למצוא פסיקה בגוונים שונים בעבירות דקירה" והדבר

תלוי בנסיבות המקרה. לעמדתו, מן הראוי לקבוע רף ענישה מחמיר בגין עבירות מעין אלה. אין זאת אך בשל המטרה החשובה של מיגור "תת-תרבות הסכין", כפי שכונתה פעמים רבות בפסיקה; עבירות דקירה כשהן לעצמן, ומבלי להתחשב בריבוי, הן עבירות אלימות קשות שטמונה בהן סכנה חמורה לחיים, לגוף ולנפש".

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שעניינן שימוש בחפץ חד לפצוע קורבן נעה בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנתיים וחצי מאסר בפועל. בעבירות אלו בית המשפט שת ליבו בין היתר לשאלה האם המעשים בוצעו בצוותא אחד אלא, הרקע לביצוע התקיפה, תוצאותיה, האם מדובר במעשים מתוכננים, מאזן הכוחות בין הקרבן לתוקף, האם קדמה התגרות כלשהי מצידו של הקרבן, טיב החפץ באמצעותו בוצעה אותה פגיעה, האם המעשים בוצעו תחת השפעתם של חומרים משני תודעה, וכן יתר הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה.

במסגרת עפ"ג 28534-10-12 **סרוסי נ' מדינת ישראל** (20.2.13) נדחה ערעור מטעם הנאשם אשר הוטל עליו עונש של 16 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של פגיעה כשהעברין מזוין וכן בהחזקת סכין שלא למטרה כשרה.

במסגרת עפ"ג 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' טל** (30.6.13) נקבע כי מתחם הענישה הראוי בעבירת חבלה או פגיעה כשהעברין מזוין נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעונש הוחמר מ-6 חודשים מאסר בדרך של עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת ת"פ 14516-07-12 **מדינת ישראל נ' גל יגאל זוארץ** (29.9.13) הוטל על הנאשם עונש למשך 14 חודשים בגין עבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות, איומים וכן החזקת סכין. על פי האמור הנאשם פצע את המתלונן בכך שדקר אותו שתי דקירות באזור העכוז ובהמשך איים עליו. מתחם הענישה שנקבע נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר.

במסגרת ת"פ 38732-07-12 **מדינת ישראל נ' דוידוב** (7.11.12) קבע כב' השופט ב' שגיא כי מתחם הענישה בגין עבירה של פגיעה כשהעברין מזוין נע בין 5 חודשים ל-18 חודשי מאסר.

במסגרת ת"פ 28988-06-12 **מדינת ישראל נ' גטנט** (25.10.12) הוטל על הנאשם עונש של 15 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של פגיעה כשהעברין מזוין וכן החזקת סכין שלא למטרה כשרה. כב' השופט י' עדן מציין בגזר הדין כי מתחם הענישה בעבירות אלו נע בין שנת מאסר ועד 3 שנים.

בתיק זה מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים אינה מבוטלת כלל ועיקר. הדברים אמורים בראש ובראשונה לעצם השימוש בחפץ חד באמצעותו פצע הנאשם את המתלונן בלחיו, באוזנו וכן בירך שמאל. למזלו של המתלונן (ולא פחות מכך למזלו של הנאשם), ככל שהדבר נוגע לחבלות בראשו של המתלונן עסקינן בפגיעות שטחיות בלבד, כפי שנלמד מצילומים שהוגשו לבית המשפט (במ/2). הגם כך, לא ניתן להתעלם מהחומרה הרבה והנזק הפוטנציאלי הגלום בפגיעת המתלונן בראשו באמצעות חפץ חד. ככל שהדבר נוגע לחבלה שנגרמה למתלונן בירך הרי שזו הצריכה טיפול רפואי ותפירת המקום. גם כאן דקירה שכזו יכולה בנקל להביא לתוצאה קשה יותר, בין היתר על-ידי פגיעה בכלי דם מרכזי, והיו דברים מעולם.

הימצאותו של חפץ חד ברשות הנאשם, והשימוש המידי שנעשה בו ללא כל אינטראקציה מילולית כזו או אחרת בין המתלונן לנאשם, מלמדים כי המדובר במעשה מתוכנן שנעשה על רקע סכסוך קודם בין הצדדים. בעניין אחרון זה התמונה לא התבררה דיה שכן בתחילה ציין הנאשם בפני קצינת המבחן כי הרקע למעשים מקורו בהשפעה שלילית של המתלונן על אחיו. בהמשך ישנה טעמו ויציין כי הרקע לביצוע העבירה היה מריבה שהתרחשה בין אחיו הקטן לבין אחיו של המתלונן. המתלונן מנגד שולל כל סכסוך קודם בין הצדדים. בין כך ובין כך, תיק זה מהווה דוגמא מוחשית נוספת לקלות הבלתי נסבלת שבה נעשה שימוש בכלי משחית לצורך פתרון סכסוכים. ברי כי אפילו ישנו בסיס של ממש לטענות הנאשם (ובית המשפט לא קובע כל ממצא ביחס לכך), אין כל הצדקה לנקיטת אלימות, לא כל שכן אלימות בכללה נעשה שימוש בחפץ חד ודקירתו של המתלונן.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בנסיבותיו של תיק זה נע בין 10 ל-30 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, סבורני כי מן הראוי שזה יהיה בתחתיתו של המתחם. מסקנה זו מסתמכת על הנתונים הבאים: ראשית, בית המשפט נותן דעתו לקולא להודאתו של הנאשם והחרטה שהביע אשר יש בהן כדי לחסוך זמן שיפוטי. זאת ועוד, עסקינן בנאשם צעיר כבן 18, נטול עבר פלילי, כאשר זוהי למעשה הסתבכותו הראשונה עם החוק. במצב דברים שכזה למאסרו זה משקל רב יותר מאשר על דרך הכלל. בעניין זה אפנה לע"פ 7781/12 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (25.6.13) בו כב' השופט ג'ובראן פרס יריעה רחבה בנוגע לשיקולי הענישה ביחס לקבוצת "בגירים צעירים" (גילאי 18-21).

כך גם לא נעלמו מעיני בית המשפט נסיבות חייו הלא פשוטות של הנאשם, ובכלל זאת - חשיפה לגילויי אלימות מצד אביו כלפי אמו אשר בגינם ריצה אביו עונש מאסר וכן קשיים כלכליים עימם נאלצו הנאשם ובני משפחתו להתמודד. בנוסף, מהתסקיר עולה כי עד האירוע נשוא כתב אישום, הנאשם תפקד באופן תקין וזאת חרף אותם הקשיים עימם נאלץ להתמודד במסגרת המשפחתית. עוד עולה כי לנאשם שאיפות נורמטיביות, ולו ברמה המילולית, בכללן רצון להתגייס לצבא וחזרה לעבודה אצל דודו סלימאן בעבודות עפר.

בא-כוח הנאשם ביקש ללמד כי גם המתלונן אינו דורש רעתו של הנאשם, וכאמור אף העידו לשם כך. המשקל שיינתן לאותה סולחה נטענת ולעמדת המתלונן יהיה במשורה, וזאת נוכח התרשמות בית המשפט שהמתלונן לא העיד באופן גלוי בבית המשפט בנוגע למכלול מערכת היחסים בין המשפחות או אותו סכסוך שעמד ברקע מעשיו של הנאשם. בהקשר לכך, המתלונן לא ידע להסביר כיצד חרף היות הנאשם חבר שלו הלה פצע אותו באמצעות חפץ חד, כשלדבריו: "**זה קורה**" ולא יסף.

בתיק זה אין לדבר על שיקולי שיקום בעטיים יש לחרוג מטה ממתחם העונש שנקבע. בהקשר לכך יצוין כי לצד גורמי הסיכון המפורטים בתסקיר, שירות המבחן לא מפרט האם הוצעה לנאשם תכנית טיפולית כלשהי לשליטה בכעסים, ומשכך גם לא צוין האם הנאשם סירב או הסכים לאפיק שכזה. בין כך ובין כך, היותו של הנאשם צעיר בגיל ללא הרשעות קודמות, בעל שאיפות נורמטיביות, בהצטרף לבחינה ראשונית של אלטרנטיבות להתמודדות במצבי כעס, יילקחו בחשבון בגדרי המתחם, בשים לב להיותו בר-שיקום.

לאור האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול הנתונים הנדרשים לעניין לקולא ולחומרא, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 10 חודשים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו, 15.12.15;
- ב. 5 חודשים על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון;
- ג. 10 חודשים על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע;
- ד. 2,000 ₪ פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 5, על-פי פרטיו בכתב האישום. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.1.17.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, א' בסיוון התשע"ו, 7/6/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט